

Ὁ θίασος Ἀργυροπούλου ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ παίξῃ ἐξῆ «Σκίτσα τῆς Ἐποχῆς» τοῦ Δ. Ψαθά. Ἀπὸ περιέρ-
τη κι' ἀπὸ ἀληθινὸ ἐνδιαφέρον πῶς
τὰ δῶ καὶ θρίσκομαι στὴν ἀνά-
να νὰ ὁμολογήσω πὼς δὲν διασκέ-
δασα.

Λογαριάζω πὼς ὁ κ. Ψαθάς εἶνε ὁ πῶς
προικισμένος εὐθυμογράφος πού ἔχου
με καὶ αἰγούρα πολὺ ἀνώτερος ἀπ' ὁ-
σους μᾶς ἔδωκε ἢ προηγούμενη γενεὰ
στὸ εἶδος αὐτό. Στὰ βιβλία του ἔχει τὸ
χάρισμα τοῦ κωμικοῦ, τὴν ἀστραπιαία
ἀπόδοση τῆς γελοιογραφίας, δύναμη
κι' ἀξύπτητα παρατήρησης, χειμαρρῶτῃ
δέρβα ἐκφρασης καὶ τὴν τέχνη τοῦ
στιγμιότυπου πού σὲ καταχτᾷ καὶ σοῦ
φέρνει ἀδιάστα τὸ γέλιο. Ἡ ἐπιτυχία
του στὸ μεγάλο κοινὸ εἶνε ἀπὸ τίς πῶς
δικαιολογημένες καὶ δὲν ἀποκλείει
διόλου τὴν ἐπιβολή του σὲ κύκλους
πῶς διαλεκτοὺς καὶ πῶς καλλιεργημέ-
νους.

Ἄν κατόρθωνε νὰ παραμερίσει τοὺς
πειρασμοὺς τῆς δημοσιογραφικῆς εὐ-
κολίας, ἂν φρόντιζε αὐστηρότερα τίς
ἀναντίρρητα θαθεῖες ἀρετὲς τοῦ τα-
λέντου του, θὰ μπορούσε γρηγορὰ νὰ
γίνει μιὰ δόξα τῆς πεζογραφίας μας,
θὰ τὴν πλούτιζε μὲ τὸν εὐθυμο τόνο
πού τῆς λείπει καὶ θὰ εἶχαμε τότε ν' ἀ-
πολαύσουμε ἓνα νεοέλληνα Μάρκ Του-
αίν. Μεγάλο ἀπόκτημα, πού θὰ ἦταν ἓ-
νας πραγματικὸς σταθμὸς στὴν ἱστορία
τῶν γραμμάτων μας.

Δυστυχῶς στὰ ἐξῆ «Σκίτσα τῆς Ἐ-
ποχῆς» βλέπουμε τὴν ἀσθενέστερη
πλευρὰ του. Ὅλα γίνονται ὅπως τὰ
περιμένει κι' ὁ τελευταῖος θεατῆς. Κα-
νένα εὐρημα πού νὰ σοῦ δίνει, μὲ τὸ
ἀπροσδόκητό του, κάποια διάθεση γέ-
λιου — κάτι ἀνάλογο μ' αὐτὸ πού μᾶς
δίνουν τὰ βιβλία του μὲ τ' ἀπαράμι-
λα δικαστικά τους ἀνέκδοτα.

Ἐκεῖνος ὁ «Νευρικός» του («ἀνοίγει
τὴ μεγάλη τσάντα, θγάζει τὸ μικρὸ
τσαντάκι...» κ.τ.λ.) στὸ θέατρο εἶνε
κατώτερος ἀπὸ τίς σχετικὲς σελίδες
τοῦ βιβλίου του καὶ θυμίζει πάντα γνω-
στὰ εὐρήματα τῆς ἀλλοδαπῆς... Ὅσῳ
σὺ ὑπάρχει ὁ τύπος τοῦ μάρτυρα πού
καταθέτει καὶ λέει τίς δικές του περὶ
γυναικῶν παρατηρήσεις καὶ πού δὲν
ἔχουν καμιὰ σχέση μὲ τὸ προκείμενο.
Ὁ δικαστῆς ἐξαγριώνεται, ἀλλὰ ὁ μάρ-
τυρας «μὲ τὸ παρδόν», μὲ τὸ «ἐν πά-
σει περιπτώσει» καὶ μὲ τὰ σταυροκο-
πήματά του, ζακολουθεῖ τὸ χαθᾶ, τὸν
ἐλληνικότερο χαθᾶ τῆς δικῆς του ρυ-

λοσοφίας. Αὐτὸς ὁ μάρτυρας, ὀλοζών-
τανος ρωμαϊκὸς τύπος, εἶν' ἡ μόνη ἀ-
ξιόλογη στιγμή τῆς παράστασης. Μᾶς
μένει ἀλησμόνητος, παρ' ὅλο τὸ φευ-
γαλὸ καὶ κομπάραικο πέρασμά του.
Ὅπου ὁ «νευρικός» τοῦ γίνεται κομ-
πάρσος...

Ὅσο γιὰ τὸ θίασο Ἀργυροπούλου, κα-
νοντας μεγάλη προσπάθεια εὐγένειας
σημειώνουμε ὅτι παίξει τὰ ἐν λόγῳ
σκίτσα ὅπως καὶ οἱ ἀνώνυμοι συνοικια-
κοὶ θίασοι παρεμβάλουν ἀνάμεσα στὶς
παραστάσεις τοὺς κάτι χιλιοεῖδημένα
σκέτς, χιλιοεῖδημένα, χιλιομασημένα,
μαλλιοτραβηγμένα καὶ ὑπνογόνα.